

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Redemptoris DCC.XIV. perducitur vsq[ue] ad Annum
DCCC.XLII. quo & orta hoc sæculo in Oriente, debellata est penitus
Iconoclastia; vt planè qui Tomum hunc Panopliam dixerit aduersus impios
Iconoclastas, veritatis scopum attinget, Continet annos C.XXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 741. Gregorii Pap. III. Annus 11. Constantini Copron.
Imp. Annus 1.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15233

semper omnes que parati essent, tamque mouerent: cum ille in eodium Romani Pontificis, cui mortus illos omnes tribuit, ultra malitia pacis federe conciliavit sibi Regem Longobardorum in Italia potestissimum, conciliavit cum in Romanum Pontificem, ex praecepto modus fueret Dux Longobardorum ipsi infelitus, Spoliatum aque. Benevolentiam, in iugis erigens, ut iugis illos ejiciens, solus aliisque foci in Italia Longobardorum esset postura Imperio. Sicut circa ista caca penderunt carnis, & regni dilatandi instans cupiditas ad magnum impulit. Cum milite nulla habita ratione facerem, omni penitus diutini iudicis obiecto timore, diuinus legibus penitus preculatis, in Romanam Ecclesiam immunit exeritum, qui primum omnium in sacrifacantem fidei Petri basilicam extra muros. Vrbi politam impunum faciat.

Sed tuto isto molimine atque conata nihil aliud praesertim huiusmodi absit: Deo initius & contra Decum adiudicatum prauum confilium, nisi quod declararunt euentus, ut admiseret suis postierit ipse regnum auctum in perpetuum. Romanum vero Ecclesiam plurimum prouinciam posse locupletare, augeret gloria potentia diuina, atque cumulareret honore. Ut plane secundum illum Davidum: *Mentitur et iniquitas filii, prater spem & contra spem male conceptam cuncta succelerint, licet ipsa principia sua in ista eius ardore confusa, & fauere nequitate, ita permittent Deo, ut ita ex vobis lachrymam temerit sancti Pontificis & cum ipso laborantis Ecclesiae, locupletissima melius gaudiorum exerceretur, quia Apostolica fala facientes meteter successores. Nam ex ecclesia Domini, in hoc est verbum verum: Quia alius est qui seminat, alius est qui metet.*

Quod autem ad Carolum spectat, cor aduersus Luitprandum non citu farixerit: et certior ratio affirri posset, quod eundem Regem in praelij aduersus Saracenos in magnis dilectionibus habuerit adiutorum, cuis ope etiam eisdem magna gloria superaretur. Ne videatur igitur malum pro bono, animo ingratuus reponere, ab inferendis copiis eum absfluisse, cui per erat, nisi aduersus Romanam Ecclesiam militasset, etiam (vixle fecerat) suo excedere profito esset. Sed quantum eiusmodi apud spem Dei minime probatur, cum religioni sunt iura omnia pellenda: inde fortasse accidit, quod vindice numeri, citu & miserando intercessit fuerit ex hac vita sublatus, & decurso anno sequenti. De auxilio autem aduersus Saracenos i Luitprando Carolo prestito, tellus est ipsa feliculata inscriptio eiusdem Regis, suo loco inferius recondita.

IESV CHRISTI
Annus 741.

GREGORI PAP. III. CONSTANTINI COPRON. IMP. Annus I.

REDEMPTORIS anno septingentesimo quadragesimo primo, Indictione nona die decimo octavo hunc moritur Leo Imperator: moxque in locum eius, qui iam satie regnabat locis imperij habentes moderandas fulgur. Habentur huc hinc alteracione Theophanies vbi sit regnum Leo ab eis annis Kalendas Aprilis quinto decima Indictione usque ad quartuaginta annos Kalendas Ianuaria nona Indictione, et regnum anni 741. namque mensibus duabus, diebus vii, annis. Tandem & Constantinum filium eum, Imper & impetratus, ex hoc enim decimo quarto Kalendas Ianuaria nona Indictione, amittere capi, &c. Sed de imperij eius initio corrigeremus ex, quae suo loco superius dicta sunt, subdit velut:

Totus ergo (vt praezimmis) mortuus est Leo tum anima tum corporum, nimirum detribuit ad initios, & imperat eius filium. Et quodcumque sub Leone in ipsa Christiana exercitum, fons et origo ecclesiasticae Fidei sine super ei etiabus dignificatio-

nus, fine super tempore lati quatuor & avatris per Siciliam, Calabriam & Cretam alimenta pariter & adimpedit, fine in Italia deservit propter eum eadeciam, fine in fane & pestilen- tia, gentium, præfusus, ut particularizaretur, in precedentibus ostenduntur capitula, huc de Leone.

De filio autem illa: *Hic enim per nichil somme & feru, tyrannice nec legitime alius Imperia, primi quidem a Deo, & in rem etate Marte iugis, & ab omnibus Sanctis abscedit, magis malitiosus, & luxurians, cruentus, sacrificios, & caballum pectoribus agit, letio delectatus moliteru, ac demonum innotescit, gaudens atq; omnium animas corrompentes adiumentorum a tenera atate conueniens. Heu qualem monstrum in fumum damnum peperit Oriens! Ut palne perfidium redditum fecerit, nonnulli ob flagitiis in præteritum perpetrata, tale Constantinoptoli malum esse perpellam. Reuoca in memoriam iustorum exilia, & aliis dira sua Monothelitum illata fidelibus, quix sunt dicta superiori tomo, b. Alfonsum eum in patiens reditum, nec irascit per singulos dies, qui sub homines peccant, sed misericordia magna sic peccato- nis oculum peccata in tribulatione dimittit, sed gloria quoque coronat, dum videlicet, eo modo Martyrum coronis Ecclesiam Orientale illustrat, vt in camino ignis scoriæ selecta aurum purum exilitat, quo & conficeratur corona Martyrum. Quis non videat, atque ipsi manus tangat, nec fuisse coniunctione Domini, cum nefandissimos homines non solum regnare permisit, sed tum Patrem, tuum filium ad annos plurimos propagare vitam fuerit, insuper & a corturatioibus tentatis sapientis liberos absit, obice summa incuritate reddiderit? Nam audi quos ne- xus idem Constantinus evasit hoc ipsius Imperij exordio, ab Imperio iam factus extorris, & quomodo statim ex- actus ab imperio, in ipsum fuit denovo restitutes.*

Sed de eo primum dicendum his est, hoc primo anno eius Imperij ab eo fuisse promulgatum edictum contra venerandas imagines. Theophanes enim id testatur, & Cedrenus, atq; alij idem affirmant sed reprobant eum, ne quod cooperat malum, modo perficeret, adulterium Deus ex- citans contra eum, si forte his monitus malis a cœpro de- sisteret. Sed audi Theophanem.

Eius gener Leonus Imperatorum marititia. Anne eius filia Artabasida Cypriata, alia Prætor Armenia, qui præferebat ipsi Leoni etiam immodicum Imperium. Hunc, vbi imperium effunctor, fuisse habere caput Constantinopolis, ab id, primum molitus est in memoriis ipsius. Hoc nam, anno quanto Kalendas Iulii prefec- didi adiutori Arabes Imperator, pergit ab Artabasida vi fusi suoi ad se mittentes, quos vi nepotes ex foro filios i videre emper. In- telligens autem paternam fratre Artabasidi minime mittere possit, cumq; se fuisse ob id male habendum ab Imperatore, prae- mittisse in eum, & ex Imperatoris amico quos habere potuit, interficit, sicut ipse Conquistans fugit apud eum, ex qua strata reperio, fugit Ameron ad Lacuum ducere Thracium copiarum, quæ pollicit atque ubi induxit, vi fobi aduersus Artabasidem præfatio esset.

Interea vero Artabasida Constantinopolis ad Theodosium Patricium, cui cura commissariatur Verbo, abiente Imperatore, mi- sit Athanasiu[m] silentiarum, ut eum in finali parte petraretur: quod ille præfuit, & populo mentevis tam eis mortuū Constantinum, effectu ut Artabasida Imperator ac clamaret: si quis populus liberum se credens ab imperio Constantini, ne eum omnia iaceat corporis & malodilla captivus, contra vero acclamare Artabasidem ut hominem orthodoxum: cum & Episcopos civitatis Anatolias sit et beatus se exhibuerit hereticum, inferuens tem- poris, cum impigeret imperare Catholicum, vna cum alijs detraha- ri Constantinum Imperatorem, tamquam Dei inimicum, & in omnibus impianum, & vna cum populo laudes tollere Artabasidam Orthodoxam & Catholicam fidei propugnatorem. Sic itaque Artabasida acceptus ab omnibus Constantinopolis est ingrediens, et sibi Constantinum caput, caput, & tunc eis carceri manipulat. Quo autem sibi non Princeps gratiam demeteret Anatolias Pa- triarcha, grande pondus Constantini secretum. Namentem inquit Theophanis honoranda & vixi ligna, an illa bona Crux, turat populus, dicens: Per eum qui ipse efficiens fu- si dixit mibi constantinus affernerari: Ne ex similes suam Del- eba quoniam genitrix Maria, qui que dicitur Christus, sed precium ho- buinem. Maria autem eum peperit, sicut me peperit Maria mater

II.
QUALIS CON-
STANTINUS CO-
PRON. MVS.

b Eccl. 5.

III.

ARTA-
PINDI
TIO.

IV.
ARTABASIDA
DVS IMP.
PERIUM
ARKEFIT.

Papa Tertius ad Missas celebrandas antiquum monumenum, vatum inquam in marmore tabula inscriptio ipsius Gregorii, qua & sub anathemate prohibet ne potest ostendit impendere praeferre mitterent. Sic enim se habet expurgatis quae se raptoris vita reperant mendis.

In nomine Domini Salvatoris nostri Iesu Christi. Etens fænum a me Gregorius Tertius Pap. de oblationibus quae dabantur per singularem in Ecclesia S. Pauli Apolloli.

Statim enim offerimus prima Missa ad Corpus Oblatam vnam in forma Missæ S. Iosephus Oblatam vnam. In tercia Missa ad Imaginem Salvatoris, qui Apollonius Oblatam vnam, et quartam Missa ad sanctum Gregorium, ad hanc Oblatam vnam. Terce in oblatione quatuor ad Altare maius Oblatam vnam. Quod postea post quotidiana diebus Olatea fœc. quae ab Ecclesia offerantur in sacrificia tua, domine miserebeate Pauli Apolloli. Quem breue ritus autoritate apostolica anni tempore saecularium iubat membrum interdicere. Ut nolla locis est fœc. quæ uero non uocatur pro oblatione. Sed, si uocatur, ut lumen & honeste similitudine Apololi angere, angere. Noriter adeo diuina hunc membra illi amatores, ut bac omnia sunt omni tempore. Hunc aliope Gregorij Pap. Tertijs inscriptio, quam breve minime, idemque quod Indiculum, de qua voco superiorum animi meminimus.

Atque Oblatas nominat, alio nomine, Oblationes maiores nuncupari conuenient, de quibus cum primo Annalium Tomo, tum alibi diversi locis sparsim dictum est. Erant itaq; illæ Oblata, quæ vocat, certa mensura panis & vini, quæ ex eius decreto, è Patriarchio per Oblationaria, ut sit Anafalitus (crant) Oblationem nominati hinc vñsi inferuentur) pro Missis illis celebrando in basilicam S. Pauli diebus singulis portaretur. Prout hodie in quibusdam Ecclesiis fieri conuenit. Ceterum quod ad voces ipsas perficit, inter Oblatas & Oblationes differeruntur sicut inter genus & speciem: siquidem Oblatione nomine quicquid. Deo offerto cunctis species intelligi decet, Oblatari vero nomine quod offertur nam pro celobrando facilius Miltæ sacrificio. Cum clauso panis etiæ offerto à populo soleret ad eulogias concidentias, cum panis ipse communiori benedictione benedicetur, qui in populo diuidetur, qui vñs adiuve in pluribus viget Ecclesijs. Ruris vero Oblatari nomen vñparum inter dum inuenimus pro ipsa Eucharistia apud antiquos Rituales, communis autem pro ipso pane & vino quod offerto sacrifici celebrandi causa. De qua Remigius Antiochenensis de celebracione Missarum agit, post illa hoc habet: Scriptus inquit, interius faterdos à populo Oblatas ut ipso qui est inter Deum & ipsam populi mediatione praecedit & uocata offert. Ex huiusmodi Oblatas enim caput ad hunc licet Eucharistie vñsum sumebatur, quia ad co-municandum populu fatus esset, ut ex sancto Cypriano colligerim, dum redargueret diuinitatem sine euino modis oblatione ad Ecclesiam ventiente, hec imprudente, dicens: De jure quod papæ oblatæ sumi. Et S. Augustinus in Eusebii, inquit, debet huma idem, si de aliena oblatione communica. Quia autem supererant, nec confererent ex parte vestra, in vñsum faceretur offertencia sacrificii, & clericorum ministrantur cedebant. Polet autem cum eis factus, ut quæ in sacrificium, offertencia esse, faceretur diligenter pararentur: omnes illæ & diuerford Oblatæ absq; diminuitur, id est celere ministrantibus. At tandem ad Gregorium redemans, ei modis Oblatas ad Missas celebrandas in basilicis Vrbis, sed enī in coemeteriis circunquaque, pontis ab eo fuisse decretas. Anafalus ut diuinitatilator, Ruris autem quod ad eius scripta perimitur, scilicet ad Censum Imperatorum, & eius librum libet, tres predicta sententia in grammatical quid & epistolam libram vnam, sed & ceterum. Ad postremum vero Anafalitus illi clausus periodi rerum ab eo gefaturum. Huic fœc. ordinatione tre-
toris mensis Decembri, presbyteri virginis quatuor, diaconus tres & sacerdos per diuersa loca numero elongata. Quæ sacerdos est in canente Petro Apollonius, quarto Kalendas Decembri, indicione dominica, ceperat Episcopatus dies ultro, haec tamen Anafalus religio vero ab eodem auctore de ipso Gregorio scripta, sicut hoc loci pro ratione temporis collocata.

Anaf. Eccl. Tom. 9.

Quod igitur Longobardi elient in armis, in ipsoque procœdū ad cladem Vrbis parati, factū est & quām primum, Gregorio Papā defuncto, creareur a clero successor: Sic igitur vir eidem perfoluti extremitate, octauo die ibi eius oītū Zacharias Pontifex summus omnium confundetur auctoritate diebus Octobris, quantum autem inferius in obitu eius dicitur i fumus, de co autē habet ista Anastasius: Zacharias natione Graecus ex patre Polychrano, vir misericordia aet. fatus, omnis, bonitate ornatus, amatus & totus Populi Romanus, tam ad ira ascendens, velox ad misericordiam, null malum pro malo reddens, neq; vindicta fuit meritorum tribus, sed pius & misericors. Atempore ordinatio sua annua omnibus actis, etiam p. qui ante sus fuerant persecutorib; bona pro malo redditus, etiā bonorum promouens & prouidens, fons & facultate dantur. Inuenit totam Italiam valde turbatam, fons & ductus Romanum, per frequentes Latibrandas Languardiarum Regem, & incribit: Dominus natus prænomina suis & cognomine Zacharias ad Pontificatum est elevatus; et iam ipse dominus tantum constitutus gratiam, ut etiam prius Paulus Populi Romanus scimus ponere animam non dubitaret. Missa igitur legatione ad iam dictum Regem Latibrandorum Latibrandum, statuaria illi predicavit. Cum (an)zivis administrarent inimici, prænomina ut quacumque, quia a Duce Romano aliquatenus cimicata, reddere prouidet. Domus, coniunctus facta ad comprehendendum transannuum Ducem Spoletanum exhortatione familiari exercitus Romane coniungere & se in adiutorium predicti Regis, egerunt sunt, & ipse Transmaranus suam descriptum compiceret, quæ felicitate Romanos, & d. cum est, deceperunt, regemque spoletanam ciuitatem sepe prædicti tradidit Regi, hac habentem, quæ aenam idem Anafalus illis subdit, sequenti portus anno contingit noscuntur.

Qui pariter anno undecimo Kalendas Novembribus Carolus cognomento Martellus moritur, cum iam pace multis fiduciarib; partam stabilem poteris reliquist. De anno affirmant omnes ta vetores quām recentiores chronographi, & die de relatiori auctor anonymous, qui sui temporis res scribunt, ad Gregorium Turonensem addidit Appendicem, sicut pariter apud & Almojorum exprefsum habetur: quem & in basilica sancti Dionyfij apud Parvulos esse sepultum, regue omnes silentiuntur. De quo ea quæ ad religionis cultum spectant ab alijs prætermissa, que nec certo quo gressu sunt anno, poruerant haberi comperta, hic redemus, quæ Lupus in rebore gesit sancti Maximini Episcopi Treverensis scribens ad Waldonem anno Christi octingentimo trigesimo narrat his verbis:

Cum (inquit) Carolus Princeps, cognomento Martellus longæ febrium vexeretur molestia, & cibi posuisse fuditus vita periculum incurrit, et beatum Maximum sapienti somnum apparet; vñq; se ad suam abeuntem sequeretur. Memorialem demonstrant, expugnatum, Carolus, satellitem qui sibi forte obsecratus personatus, si videt et beatum Maximum qui secum paulo ante eum contigit sermonem: illo verò negante: Modo (inquit) fatus eredatur, atque imperatur, ut se continuo sequatur, apud eius tumulum statu compas futurus. Ita ilium in ledice deportari, & in seponere & seculaturi sanctu Maximum iterum alloquuntur; seq; pro illa Domini postulatæ clementiam ostendit: ilium verò ne se vitio dedat ut vixit, admonet. Mox igitur ut euigilans Carolus, exsurgit, & promissu promissa faciarum fecit, fibrigo, & rendor cibos populi, qui triginta diebus proxima famelendorum alimentorum sibi posibilitate sublata, vix vitam solam aqua hæc retinuerunt. Etsi itaq; sumptu amissu redire vixit persicet. Aliusque nō immenso beneficio, canobium S. Maximini prædis auxit, quovadum vnum. Patriofida aliud Vitmaris Ecclesia, tertium Conmunicac; sancto autem Petro Andyclanum obtulit villam, huc utique Lupus.

Sic igitur ex his vides hunc, quem multi ferunt expoliare bonis Ecclesiis, eas locupleras, more prædecellosum ruoruunt.

Sed iam que scripta leguntur de Caroli anima æternis ponitis interis mancipata, hic reddenda erunt & eorum veritas diuiriuntur: præter illa autem quæ de his leguntur in vita S. Euodierij & Aurelianensis Episcopi, & in vita sancti Rigoberti Archiepiscopi Rhenensis, hinc accide ex scriptis capituli (vt praefestus titulus) ab Episcopis, & eis in 4. le-

XIII.
ZACHARIAH
PAULUS
CREATIONE
TVM.

XIV.
CAROLI
MARTEL
LI ORI
TVM.

e. Amoris
1.4.2.27

XV.

XVI.
QUÆ LE
GANTUR
DE CARO
LI ANI
MA DAM
NATA AD
INFERIOR
E EXAL
TATUR
SACRUM
O. 1. die
20. Febr
propositio
ne 4. 16.

imperiale foliis studio clementi
scilicet perandum. Sed nec illud rati-
onabile habuimus etiam insinuat ab
Carlo suadere etiam quod invenimus ab
Geronimino Apostolo, cum in
Ciriacum, vt bene cepit a pa-
cifico religione prosequetur
hunc uenientem, ut dicitur infor-
matione Carolino congreuiat.

Mortuo Carolo,

duo Elii Carolon-
i, atque Pipini successerunt. Hoc de
Carolinis administrabatur
cum Aduerio (Qua & Alemanni)
Thuringia; qui inula partem furba-
rem confundebat & propagandam
in eisdem finibus habuit, quam iis confide-
bat. Non obstat quod in eisdem
tempore, quod carius potuit habere depositionem
deputatus, & receptorum cum peccatis sui pene propter pecca-
ta omnium, quae suis & facultate in honore & amore Domini
ad sanctos loca huminaria dimisit cultus, & almonies ser-
uorum Christi, ac paverunt per animarum suarum redemptionem
tradiderunt.

Qui in secessu sanctum Bonifacium &

Fulradum Abba-

tem monachos & laicos Diuersis, & summum Capellani Regi Pi-
pini ad se vocauit: ergo, talis dicens, signum dedit, ut ad sepul-
chrum illius inteat, & si corporis eius ibidem non reperiatur, ea qua-
dicebat, vera esse concederent. Ipsi autem pertinentes ad predi-
cium monasterii, vix corporis ipsius Caroli humatum fuisse, & sepul-
chrum, insus appetentes, vixi eis subito exiit draco, & totum
illud sepulchrum intermixtum est degenatrum, ac si fusca
exsuffiat. Nos autem illos vidimus, qui ad nostram partem atatem
dauerant, quae huic interfuerunt, & nobis vixi voce ver-
raciter sunt testati, que audiremus atque videbimus.

XVII.

Quod cognoscens plures eius Pipini, Synodam apud Liptovum

congregari fecit, cui profuit curia sancto Boni facie Legatum Apo-

politicum Sedis Gregorii nomine. Nam & Synodam ipsam habe-
mus, & quantumcumque de rebus Ecclesiasticis, quas patre sua ab-
fuderat, posuit, Ecclesia reddere prouocauit. Et quoniam ei &
Ecclesia, quibus ablate erant, restituere propter concertationem,
quam cum Vasilio Aquitanorum Princeps habebat, non pre-
luit: precari sibi a Episcopio exinde peti, & nonas ad des-
mai ad restauraciones terrarum, & de viuaque casata duo-
decim denarios ad Ecclesiam vnde res erant beneficata (sicut in
libro Capitulorum regum habetur) dari constituit, vixi, dum pie-
res ad Ecclesiam venirent. Vnde & dominus Carolus Imperator
ad hunc in regio nomine constitutum edicium fecit, ut ne ipse, ne
filii eius successores huiusmodi res agere attarent: quod manu
sua firmaret, cum plenitudinem habentem, & de quo capitulum
excerptum in libro Capitulorum eius, quicunque libram illam ba-
bet, legere voluerit, inuenire valdebit.

Hanc etiam relationem & in scriptoriis habemus, & quidam

nostrum etiam vixi voce dominum Ludovicum Imperatorem pa-

trem effractum referre audimus. hucque ibi. Ceterum cum

vita Eucherij easdem legantur, superadditum esse caput

illud, hanc eius suspicio est: quod quis consideret, mox ante

eiusmodi narrationem dici, contendit precibus Sanctum,

ut ex hac vita foletur: sed non coherent quae

subsequuntur de Caroli damnatione, sed bene quae post

illa habentur de eius ex hac vita migratione.

Quod ad crimes pertinet, quā sapientiē accidisse,

vt bonorum ecclesiārum iniurios, raptiores, & viurpa-

tores diuinis immischi vindiicta perculerit, innumera de-

clarata exempla, omni fide constanter, quae superius di-

uersit in locis pro temporū ratione sunt sparsa, vt nemo

de his dubitate aliquando possit. Sicut profanatum ce-

iam rerum raptoribus vindictam pro foribus afflitissi-

sepē legimus: quomodo non magis aduersus sacrilegos,

expilantes Deo semel oblatā, supplicium, diuinis irro-

garidixerimus? Ut planè impius penitus conuincatur,

qui eiusmodi sacrilegii obnoxios, nisi penitentes fati-

faciant, penas possesse euaderem tempora, & vixit

superius pluribus in locis sunt dicta: nempe (quod ei

hic in memoriam reuocandum) lataudum pietatum Co-

rolī duorum Romanorum Pontificum a litteris: Gre-

gorij secundi, atque Gregorij eius successor, chilidio

ministerii, cuius illud maximū est de codice Carolo Me-

tello praeconiū, quod tum Dei, tam eiusdem Caroli epili-

tulatione S. Bonifacius centū milia pagorum Germano-

rum ad Christianam religionē fulplicandam conve-

nit: ut planè de ipso (occultacit & nobis incognita-

fint diuinū iudicis) fatum cum pīs Regibus conve-

nit, exiitare licet; & si peccator extiterit (v. foliis)

Reges sapientē delinqüere) per exomologēm illam factam,

qui suam animam Domino per sanctum Dionysium pa-

lent.

XVIII.

b. 1. Cap. 6. IMPROB-
A. TVR HI-
STORIA
DE DAM-
NATIQ-
NE AN-
NO CA-
ROLLI.

CHRISTI GREGORII PAP. III. n. CONSTAN. COPIA. IMP. I. 741. Annales GREGORII PAP. III. n. CONSTAN. COPIA. IMP. I. 741.

principiarum Rhenensis, & Rhotocagensis, ad Ludovicum Regem misis, apud Gratianum vero descripti, vbi agit de bonis Ecclesiis non auferendis, his verbis: Quia vero Carolus Princeps Pipini Regis pater, qui primus inter omnes Francorum Reges ac Principes res Ecclesiārum ab eis sepa-
ravit atq. disiit, pro hoc solo maxime est auctoritas perditus. Nam simili Eucherio Aretham Episcopū, qui in monasterio sancti Trudonis requiescit, in oratione posuit, ut alterum facilius rapta, & inter cetera que sub Dominō ostendente conplexer, videlicet in inferno inferiori torqueret. Cum terregamus ab Angelis eius dulcis & refresheret ipsi. Quia sancti oratione indicatione, qui in futurō indicio cum Dominō indicabunt, quotūcūcū res distinctas ac deūta, ante illud indicium anima & corpore sempiternū pīmū illi deputatis, & receptorū simul cum peccatis sui pīmū propter pecca-
ta omnium, quae suis & facultate in honore & amore Domini ad sanctos loca huminaria dimisit cultus, & almonies ser-
uorum Christi, ac paverunt per animarum suarum redēptionē tradidērunt.

Qui in secessu sanctum Bonifacium & Fulradum Abba-
tem monachos & laicos Diuersis, & summum Capellani Regi Pi-
pini ad se vocauit: ergo, talis dicens, signum dedit, ut ad sepul-
chrum illius inteat, & si corporis eius ibidem non reperiatur, ea qua-
dicebat, vera esse concederent. Ipsi autem pertinentes ad predi-
cium monasterii, vix corporis ipsius Caroli humatum fuisse, & sepul-
chrum, insus appetentes, vixi eis subito exiit draco, & totum
illud sepulchrum intermixtum est degenatrum, ac si fusca
exsuffiat. Nos autem illos vidimus, qui ad nostram partem atatem
dauerant, quae huic interfuerunt, & nobis vixi voce ver-
raciter sunt testati, que audiremus atque videbimus.

XIX.

Quod cognoscens plures eius Pipini, Synodam apud Liptovum
congregari fecit, cui profuit curia sancto Boni facie Legatum Apo-
politicum Sedis Gregorii nomine. Nam & Synodam ipsam habe-
mus, & quantumcumque de rebus Ecclesiasticis, quas patre sua ab-
fuderat, posuit, Ecclesia reddere prouocauit. Et quoniam ei &
Ecclesia, quibus ablate erant, restituere propter concertationem,
quam cum Vasilio Aquitanorum Princeps habebat, non pre-
luit: precari sibi a Episcopio exinde peti, & nonas ad des-
mai ad restauraciones terrarum, & de viuaque casata duo-
decim denarios ad Ecclesiam vnde res erant beneficata (sicut in
libro Capitulorum regum habetur) dari constituit, vixi, dum pie-
res ad Ecclesiam venirent. Vnde & dominus Carolus Imperator
ad hunc in regio nomine constitutum edicium fecit, ut ne ipse, ne
filii eius successores huiusmodi res agere attarent: quod manu
sua firmaret, cum plenitudinem habentem, & de quo capitulum
excerptum in libro Capitulorum eius, quicunque libram illam ba-
bet, legere voluerit, inuenire valdebit.

Hanc etiam relationem & in scriptoriis habemus, & quidam
nostrum etiam vixi voce dominum Ludovicum Imperatorem pa-
trem effractum referre audimus. hucque ibi. Ceterum cum
vita Eucherij easdem legantur, superadditum esse caput
illud, hanc eius suspicio est: quod quis consideret, mox ante
eiusmodi narrationem dici, contendit precibus Sanctum,

ut ex hac vita foletur: sed non coherent quae post

illa habentur de eius ex hac vita migratione.

Quod ad crimes pertinet, quā sapientiē accidisse,

vt bonorum ecclesiārum iniurios, raptiores, & viurpa-

tores diuinis immischi vindiicta perculerit, innumera de-

clarata exempla, omni fide constanter, quae superius di-

uersit in locis pro temporū ratione sunt sparsa, vt nemo

de his dubitate aliquando possit. Sicut profanatum ce-

iam rerum raptoribus vindictam pro foribus afflitissi-

sepē legimus: quomodo non magis aduersus sacrilegos,

expilantes Deo semel oblatā, supplicium, diuinis irro-

garidixerimus? Ut planè impius penitus conuincatur,

qui eiusmodi sacrilegii obnoxios, nisi penitentes fati-

faciant, penas possesse euaderem tempora, & vixit

superius pluribus in locis sunt dicta: nempe (quod ei

hic in memoriam reuocandum) lataudum pietatum Co-

rolī duorum Romanorum Pontificum a litteris: Gre-

gorij secundi, atque Gregorij eius successor, chilidio

ministerii, cuius illud maximū est de codice Carolo Me-

tello praeconiū, quod tum Dei, tam eiusdem Caroli epili-

tulatione S. Bonifacius centū milia pagorum Germano-

rum ad Christianam religionē fulplicandam conve-

nit: ut planè de ipso (occultacit & nobis incognita-

fint diuinū iudicis) fatum cum pīs Regibus conve-

nit, exiitare licet; & si peccator extiterit (v. foliis)

Reges sapientē delinqüere) per exomologēm illam factam,

qui suam animam Domino per sanctum Dionysium pa-

lent.

XIX.

b. 1. Cap. 6. IMPROB-
A. TVR HI-
STORIA
DE DAM-
NATIQ-
NE AN-
NO CA-
ROLLI.

cherius viderit animam Caroli apud intro cruciari qui polt eisdem Eucherij obitum decem saltē annos rep-
riatū sufficere. vnde intelligas quoniam isti
quod afferatur, ut Eucherius ea tempore Pipini Regis pa-
viliū scire ac referre portaret.

Sed & quod de ipius Caroli pietate reperitur eisdem
Ludouici Imperatoris, ad quem talia fidei spes dicuntur,
elogium, cadem mendacia certe redargit. Igē enim
Ludouici Imperator in epistola ad Hilidum & Albu-
tem, huc habet: Prosternit regis Caroli Princeps Francia-
m inclinat per orationes ipsius excelsissimam Marti, atque
suffice gratias tuis ellī apicem principatus, eidem, deinceps tuas
sitatu tempore, quod carius potuit habere depositionem leonis fa-
ctum propter in mea die indicū sacrificandū, & annos Du-
mino praesentū, ad amīdū fideliū remittit, ac per hos meos
denominos ac fiduciā cordis erga pacem patrem suum
etendit, huc Ludouicus, qui tam certam de clama-
tione Caroli sciret tūlificationē factam esse Pipini: quo
modo non potius silentio pīterū memoriam legi-
tur Caroli apud sanctū Dionysium, tam mirabilē
infamiam, quam illam tanto praecōnīo celebrare?

Accedit & his, quod recte intelligens omnes pa-
etus dubitationē posuit auctor. Idem enim ipius Boni-
facius, qui afferit inspectus fusile lepulchri, & tellus ora-
culari de damnatione ipsius ad inferos, fratre episco-
pum Thuringia; qui inula partem furba-
rem confundebat & propagandam
in eisdem finibus habuit, quam iis confide-
bat. Non obstat quod in eisdem finibus Bonifacius
sunt certi, ut confundat & confundat
furba-rem.

Accedit, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.

Cofradus, denique Pater, quia per nostri
memoriae apicem reprobatur.</p

